

Slovo k povzbuzení na neděli 13. dubna 2025, na **Květnou neděli – C**
Biblická čtení: Lk 19,28-40; Iz 50,4-7; Ž 22; Flp 2,6-11; Lk 22,14 – 23,56

Milé sestry, milí bratři,

Květnou nedělí **začíná Svatý týden**, nejposvátnější týden celého liturgického roku, vrcholící Velikonočním triduem. Květná neděle **připomíná Kristův vjezd do Jeruzaléma** několik dnů před židovskými velikonočními svátky, možná to bylo opravdu v neděli, a zároveň **uvozuje vše následující**, co si budeme v nadcházejících dnech připomínat: Poslední události Kristova veřejného působení v Jeruzalémě (od pondělka do středy Svatého týdne), Poslední večeři (na Zelený čtvrtek), Kristovo utrpení a smrt na kříži (Velký pátek), jeho sestoupení do říše zemřelých (na Bílou sobotu), tajemství zmrtvýchvstání (o Velikonoční vigílii) a první zjevení Zmrtvýchvstalého (na Velikonoční neděli).

To vše máme nyní, dá-li Bůh, **před sebou**. Jako Boží **pozvání**, abychom se nechali bohoslužebným děním **vtáhnout** do událostí samých. Aby podobně jako Kristovy Velikonoce umocnily **intenzitu Božího** tajemného přebývání **ve světě**, proměnily svátky něco **i v nás**, k lepšímu.

Vraťme se ale **k dnešní neděli**. Podle svých **dvou** rozměrů – zpřítomnění Kristova vjezdu do Jeruzaléma a uvození dění následujících dnů – má i dva názvy: **Květná a Pašijová**.

První odkazuje na **palmové ratolesti**, kterými obyvatelé Jeruzaléma a ostatní poutníci **vítali** Ježíše přijíždějícího na svátky. Vítali ho nejen jako všechny ostatní poutníky, ale s nadějí, že on je ten očekávaný **Mesiáš**, syn Davidův: «Hosana! Požehnaný, který přichází ve jménu Páně! Požehnané království našeho otce Davida, které přichází! Hosana na výsostech!». Proto se dnes na začátku bohoslužeb žehnají **kvetoucí ratolesti**, u nás tedy zpravidla ne palmové ale nějaké v našich zeměpisných šířkách dostupnější.

Druhý z názvů (Pašijová neděle) reflektuje skutečnost, že vjezdem do Jeruzaléma **začínají Kristovy pašije**, jeho utrpení. Proto se při mši svaté čítávají anebo zpívají ty části evangelia, které o Kristově utrpení svědčí, od konce poslední večeře až do uložení do hrobu, **pašije**.

Zaměřme svou pozornost opět na jeden detail, kterým **začínalo evangelium** čtené **při žehnání** ratolestí, na to **oslátko**: «Ježíš (...) poslal napřed dva ze svých učedníků a řekl jim: „Jděte do protější vesnice, (...) naleznete přivázané oslátko, na kterém ještě neseděl žádný člověk; odvažte ho a přiveďte! A kdyby se vás někdo zeptal: Proč ho odvažujete?, odpovíte mu: Pán ho potřebuje», evangelista Marek ještě dodává: «a hned ho sem zase pošle nazpátek»» Učedníci poslechnou a Kristus vjede do města **na pokorném oslátku**.

Tím se naplní staré **Zachariášovo proroctví**, že **takto** do Svatého města, k Dceři siónské vstoupí **Mesiáš**, až přijde. Aby už sám vjezd do města naznačil **jiný** charakter Kristova **království a slávy**, než jaký mají království a sláva tohoto světa. «Hle, přichází k tobě tvůj král, spravedlivý a spásu nesoucí, pokořený, jede na oslu, na oslátku, osličím mláděti».

Pán Ježíš proto nevjíždí na silném koni, jak vjíždějí pozemští vládcové, ale **na oslátku**, snad nejpokornějším dopravním **zvířeti chudých**. Ale ani to oslátko si nakonec **nezabírá** trvale pro sebe, nebere jeho majitelům jejich živobytí, jak bylo královským právem. Následně oslátko **vrátí zpět**.

Pán Ježíš jedoucí **na oslátku** tak zjevuje, že **není Mesiášem podle lidských**, ale podle **Božích představ**. Jeho největší moc je **Božská**, ne lidská. Skutečná **Boží moc ve světě** se projeví **jinak**, než současníci čekali. I proto si ostatně týž dav za několik dní vyžádá od Piláta **Barabáše**, zélótu, bojovníka proti Římanům, namísto pokorného Krista, Mesiáše na oslátku.

Boží láska nyní vjíždí **na oslátku**, zakrátko se obětuje se až **na kříž**. Jen taková láska – boholidská – má sílu proměnit svět lidí k lepšímu, proto je v ní i největší **Boží sláva na zemi**.

Takovouto láskou se asi nejvíce zjevuje **Boží jinakost a transcendence**. Proto jen **láskou** může být stvořený a slabý člověk **zbožštěn**. Jen **pokornou láskou** může být přikryto množství hříchů. **Pokora** je pro lásku důležitá, musí být její součástí, protože jen **jako pokorná** láska hledá, co **prospívá** druhým a světu a ne jí samé.

Ač jsme to mnohokrát slyšeli, by bylo dobré křesťanské vyznání **primátu lásky**, a to lásky **pokorné**, znovu přijmout za své a snažit se je s Boží pomocí také žít.

Milé sestry, milí bratři, velikonoční svátky, uvozené Květnou nedělí, jsou každoročním bohoslužebným zpřítomněním **maximy uskutečnění Boží lásky**, smrti a vzkříšení Pána Ježíše. I dnešní **oslátko** do toho již patří. Čím více se necháme slavením Velikonoc **vtáhnout** do Velikonoc samých, tím větší máme **naději**, že se **s Boží láskou** znovu **setkáme**, že zakusíme **Kristovu slávu**, a tak i nás k podobné lásce aspoň trochu znovu **pohne**. Pokorná a obětavá láska **má smysl**, v ní spočívá pravá **sláva** Boží i lidská, skrze ni se už zde na zemi může aspoň nějak uskutečňovat **Boží království**.

Kéž bychom **do světa** druhých lidí a hlavně **před Pána Boha** napříště vcházeli a přicházeli – obrazně řečeno – **méně** na slonu, oři či vlku, ale **častěji** na oslu, oslátku, osličím mláděti. A slezeme-li z něj, pak nejlépe **bosky**, s citem, kam šlapeme...